

ВІСНЕСТІТОРЬ

Revista Vicariatului Ortodox Ucrainean din România

БЛАГОВІСНИК

Журнал Українського Православного Вікаріату Румунії

Nr. 4 / № 4 februarie 2024 – aprilie 2024 / лютий 2024 – квітень 2024 ISSN 3008 – 4474 ISSN-L 3008 - 4474

CUPRINS / ЗМІСТ

ARTICOLE / СТАТТІ

ІКОНА СТРИТЕННЯ ГОСПОДНЬОГО І ЗНАЧЕННЯ ОСВЯЧЕНОЇ СВІЧКИ	4
СВЯТО МАТЕРИНСЬКОЇ МОВИ	8
FAMILIA CREȘTINĂ ÎN FAȚA PROVOCĂRILOR CONTEMPORANE	9
DESPRE SFINTELE ICOANE	13
МАТІР ГОСПОДНЯ І СВЯТИЙ ХРЕСТ	19
LUMINEAZĂ-TE, LUMINEAZĂ-TE, NOULE IERUSALIME	21

DIN VIAȚA VICARIATULUI / З ЖИТТЯ ВІКАРІАТУ

COMEMORAREA VICTIMELOR RĂZBOIULUI DIN UCRAINA – VAMA SIGHET	24
POMENIREA VICTIMELOR RĂZBOIULUI DIN UCRAINA ÎN PAROHIIILE VICARIATULUI	25
ПОМИНАННЯ ЖЕРТВ ВІЙНИ	26
ÎNMORMÂNTAREA FRATELUI FLORIN ARDELEAN	27
„IMPORTANȚA RELAȚIEI CU HRISTOS ÎN FAMILIE ȘI ÎN BISERICĂ”	27
SLUJIRE ARHIEREASCĂ – LUGOJ	30
SLUJBĂ DE POMENIRE PENTRU TARAS ȘEVCHENKO	31
ПАНАХИДА ЗА ТАРАСА ШЕВЧЕНКА	31
"TARAS ȘEVCHENKO - POETUL CARE NE UNEȘTE"	32
BISERICA ȘI IDENTITATEA ETNICĂ	32
ЦЕРКВА І ЕТНІЧНА ІДЕНТИЧНІСТЬ	33
SEARĂ DUHOVNICEASCĂ LA PAROHIA SOCA	34
REZULTATE DEOSEBITE ALE UNOR ELEVI DIN CADRUL VICARIATULUI	35
SFÂNTA TAINĂ A MASLULUI ÎN BISERICA ORTODOXĂ UCRAINEANĂ REPEDEA	36
VIZITĂ DE LURU A CONDUCERII CRUCII ROȘII LA TIMIȘOARA	37
LATURA SPIRITUALĂ A PROGRAMULUI „SĂPTĂMÂNA VERDE”	38
CONCERT ȘI PEERINAJ DE FLORII	41
КОНЦЕРТ І ПРОЦЕСІЯ ЦВІТНОЇ НЕДІЛІ	42
SFÂNTA TAINĂ A MASLULUI ÎN PAROHIA BISTRA	43

Colegiul de redacție: Pr. Vicar Dr. Nicolae Lauruc (redactor șef), Pr. Protopop Petru Rahovan, Pr. Protopop Petru Rosoca, Pr. Ardelean Vasile, Pr. Brotnei Viorel, Pr. Brotnei Virgil, Pr. Cinar Gheorghe, Ierom. Dr. Nicolae Danco, Pr. Șanta Iulian, Pr. Sacaloș Mihai și Pr. Consilier Marius N. Lauruc.

Редакційна колегія : от. Вікарій д-р Микола Лаурук, от. Благодичинний Петро Рагован, от. Благодичинний Петро Росока, от. Арделеан Василь, от. Бротней Віорел, от. Бротней Вергілій, от. Чінар Юрій, от. Ієромонах Д-р Ніколає Данко, от. Шанта Юліан, от. Сакалош Михайло та от. Радник Маріус Н. Лаурук.

blahovysnyk@gmail.com

Str. Bogdan Vodă, Nr. 12

Sighetu Marmăției, Maramureș 435500 România

Tel. 0262.315114 ; 0760.321.594

Autorii materialelor sunt responsabili, în întregime, pentru conținutul materialelor publicate.

www.binevestitorul.com

www.vicariatulortodoxucrainean.ro

ARTICOLE / STATTI

ІКОНА СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЬОГО І ЗНАЧЕННЯ ОСВЯЧЕНОЇ СВІЧКИ

Наші православні свята дарують нам потрібну благодать: біблійну, Гімнографічну (тексти богослужіння), та іконографічну (ікона свята). Хоча невичерпним джерелом цієї потрібної благодаті являється біблійний опис свят, все-таки богослужіння та ікона свят допомагають нам розуміти докладніше красоту і багатство наших свят. Бажаю, цим разом, говорити про ікону цього свята. Це свято нагадує нам про те що сталося з Святою Сімею у сороковий день після народження Спасителя світу Ісуса Христа. Наш український агіограф, Св. Дмитрій Ростовський пише: «..Коли після Різдва Господа нашого Ісуса Христа сорок днів минуло і час очищення Законного сповнився, Пречиста і Преблагословенна Діва Мати вирушили з Вифлеєму зі святим Йосифом, Обручником у Єрусалим до храму Божого, несучи сорокденне Диття-Христа. Прийшли сповнити закон Господній, щоб очиститися після народження принесенням належної Богові жертви, та ієрейською молитвою і щоб поставити перед Господом первородне Диття і викупити Його встановленою ціною, як же про те Господь у Старому Заповіті велів Мойсеєві і написати в його книгах... Божа Мати нині в церкву із Законодавцем прийшла, прийшла очиститися, хоча не потребувала очищення як неосквернена, чужа спокусам, нетлінна, пречиста: Вона бо зачала без мужа і народила без болю і без пошкодження дівочої чистоти своєї... Та що народила чистоти Джерело, як нечистоті належати могла ? ».

Але, перед тим щоб говорити про ікону Стрітіння, проситься зробити одне, необхідне уточнення, а саме: втеча до Єгипту Святої Сім'ї була до Стрітіння, чи після Стрітіння? За наукою Св. Івана Золотоустого, Св. Єфрема Сиріна, Св. Максима Сповідника, Св. Симеона Метафраста та всіх святих отців і богословів, втеча до Єгипту зробилась після Стрітіння.

Ікона Стрітіння зображає – в храмі слідує особи: Богомладенця Ісуса, Пресвяту Богородицю, праведного Симеона, пророчицю Анну, та Йосифа- Обручника Матері Господньої. Диття Ісус не є зображений на руках Своєї Матері, але на руках праведного Симеона, який з великою побожністю тримає Його, а Диття Ісус благословляє його. Те що не є написано в Св. Письмі, але зберігалось Св. Традицією і всі автентичні тлумачі іконографії цього свята спогадують, що: «За давнім звичаєм руки Симеона покриті – з пошани до царського маєстату Ісуса» (Яків Креховецький в книзі *<Богослов'я та духовність ікони>*). Візантійські історики Геджесіп і Никіфор Каліст (про яких говорить і отець Клеопа), та між іншими Монах Григорій Круг (в книзі *<Роздуми одного іконописця про значення і призначення ікон>* в рум. перекл.) кажуть що праведний Симеон був священником і жив 300 років до Христа. Він сумнівався, перекладаючи книгу пророка Ісаї, відносно слів що дівка народить Спасителя (Іс.7,14) і зато було йому звіщено що не помре поки не побачить своїми очима Народженого Месію. З-за цього він сказав до Богомладенця: «Нині відпускаєш раба Свого, Владико, за словом Твоїм із миром, бо бачили очі мої Спасіння Твоє, яке Ти приготував перед всіма народами, Світло на просвіту поганам і на славу народа Твого Ізраїля!» (Лк. 2,30-32). Ці слова здивували Пресвяту Діву Марію та Обручника Йосифа, ці слова стали головною молитвою на наших Вечірнях. Св. Єв. Лука пише що Симеон їх благословив і сказав пророцтво про Диття Ісуса і про меч який прошиє душу Його Матері (Лк. 2,34-35).

Отець Клеопа має цікаву замітку і каже що Симеон був священником тому відважився їх благословити «Спаситель сидить на руках праведного Симеона не як одне звичайне диття – каже монах Круг – але як Цар сорокденний поставлений на троні».

«І хоча однією з центральних постатей на іконі є Богородиця, все ж не вона головний персонаж празника. Довіривши своє Диття Симеонові, Богородиця взяла участь у сповненні історії спасіння мовчазним

служінням... Маленький Ісус вказує на серце Богородиці, підтверджуючи пророцтво старця Симеона: Ось цей поставлений для падіння й підняття багатьох в Ізраїлі; Він буде знаком протиріччя, тай тобі самій меч прошиє душу. (Лк. 2,34-35)», пише в кнззі <Ікона і Літургія> Іштван Іванчо.

Інші дві особи іконографії Стрітіння, то пророчиця Анна і Обручник Йосиф. «Пророчиця Анна, однією з перших сповнює місію проповідування Христа народові. Вона оповідає про Ісуса всім, які чекали визволення від Спасителя (Лк. 2,38). Св. Йосиф зображений із жертвоприношенням, яке було приписане з двійкою голубів (Лев. 12,8). Це була жертва яку складали незаможні люди», пише Яків Креховецький (у вищезгад. книзі).

Св. Максим Сповідник, описуючи Стрітіння Господнє, каже що Св. Євангелист Лука пише: «Йосиф і Марія дивувалися тим що про Нього було сказано» (Лк. 2,33). Назвав Йосифа ім'ям своїм, бо він не був батько Дитини, ані чоловіком Матері Дитини. Зато він названий Йосиф і нічого більше» (в книзі <Життя Матері Господньої> – в рум. перекл.).

Сорокденна днина з земного життя Спасителя є названа Стрітінням, тому що: «Принесення Ісуса до храму є прообразом зустрічі нашої з Богом» сказав один з тлумачів іконографії Стрітіння.

Дванадцятирічний Ісус у храмі сказав до Матері Своєї і до Обручника Йосифа: «Чого ж ви мене шукали? Хіба ви не знали, що повинно мені бути в тому що належить Моєму Отцеві?» (тобто в храмі) – Лк. 2,49.

Тими ж самими словами говорить Господь і сьогоднішнім християнам.

ЗНАЧЕННЯ ОСВЯЧЕНОЇ СВІЧКИ

На свято Стрітіння Господнього в наших православних церквах служиться освячення свічок. В кожній православній хаті треба щоб було освяченої води і освяченої свічки. Дуже приємно бачити як наші православні християни зберігають прадідівську традицію вечеряти на Свят Вечір Різдвяний, на Свят Вечір Одорщаний, на Паску з запаленою свічкою.

Так само, приємно є бачити як наші вірники чекають священника з запаленою свічкою на освячення хат (на Одорщі).

Зберігаючи цю правдиву традицію, ми йдемо дорогою якою йшли старозавітні праведники і первісна християнська Церква (Д.А. 20,7-8).

Свічка для нас є жертвою і символом. Вона «...керує наш розум до Бога, який нам дає життя і освічує всі наші путі», навчає один румунський богослов.

Коли говоримо про символ свічки, то перша думка веде нас до Христа, Спасителя нашого, якого праведний Симеон назвав Світлом, Яке просвітлює людство (Лк. 2,32). В наших українських Требниках маємо дві молитви для освячення свічок. Якраз перша молитва утверджує нас в цьому переконанні.

«Господи Ісусе Христе, Світе істинний, що просвіщаєш кожную людину, яка прихрдить на світ, Вилий благословення Твоє на ці свічки і освяти їх світлом Твоєї благодаті. Дай, Милостивий, щоб як це світло, огнем видимим запалене, проганяє нічну пітьму, так щоб наші серця, огнем невидимим, цебто світлістю Духа Святого, просвіщені, оминули сліпоту всіляких гріхів, щоб змогли ми очищеним оком душі бачити те, що Тобі благоугодне і для нашого спасіння потрібне...». Інша молитва має теж глибокі прохання. Просимо Бога Всемогутнього щоб злив на свічки «росу благодаті Пресвятого Духа... і щоб зброєю світла зодягнені сподобилися досягти невичірного світла...».

Св. Симеон Солунський, великий літургіст, каже що є шість причин освячувати свічки.

1. Подібно тому як свічка є чистою (з чистого воску) і наші серця треба щоб були чистими.
2. Подібно тому як свічка є м'якою, так і наші душі треба щоб були піддатливі (еластичні) поки їх не направимо за наукою Св. Євангелія.
3. Подібно тому як свічка є зроблена з квіткових пилок (*polenul florilor*) і має приємний запах, так і наші душі щоб мали аромат благодаті Божої.
4. Подібно тому як свічка коли горить зливається і держить вогонь, так треба і нам боротися щоб здобули з'єднання з Богом.
5. Подібно тому як свічка коли горить освітлює темряву, так і світло Христове, що в нас, хай освітлює людей, щоб вони дали славу Імені Божому.
6. Подібно тому як свічка дає своє світло щоб освітила темряву людини, так і світло чеснот (*lumina virtuților*), світло любові і миру хай характеризує християнина.

Прот. Микола Лаурук

СВЯТО МАТЕРИНСЬКОЇ МОВИ

Коли Господь Бог помістив між десятьма заповідями заповідь шанувати батька і матір мав на увазі шанувати все що належить до наших родичів. Перший дар якого маємо від родичів то є рідна мова. На рідній мові ми навчились казати "мамо" і "батьку". На рідній мові ми навчились спілкуватись в сім'ї. На рідній мові ми були навчені як треба поводитись у школі. На рідній мові ми були навчені як треба вклонитися на дорозі людям з якими зустрічаємось. Але найголовніший дар то є наука як вірити в Бога і як молитись Богові. Школа батьківська то є найвища школа. Яке дуже цікаве слово до тих які мають невідповідну поведінку: "Не маєш сім домашніх років!"

А щодо зневаги материнської мови маємо прекрасні поетичні слова: "Рідна мово, хто тебе забуває, той в грудях не серденько але камінь має!" Отже шанувати рідну мову, це біблійна установка. Бажаю спогадати два біблійні приклади для утвердження в цій науці. Матір братів макавеїв говорила до вух своїх синів на рідній мові щоб не відказались батьківської віри, щоб не боялись мук які мають понести, ради Бога та спасіння душі. Господь і Спаситель наш Ісус Христос будучи розп'ятим на хресті молився на рідній материнській мові: "Елі, Елі... Боже мій, Боже мій чому Ти мене покинув?" Означає, що Він весь час молився на материнській мові. Від Нього навчимося шанувати нашу милу материнську українську мову.

От. Вікарій Микола Лаурук

este un adevărat altar de jertfă a egoismului, a ambițiilor și a dorințelor personale, spre dobândirea armoniei conjugale, a iubirii și prețuirii, a sprijinului și ajutorului reciproc.”[1]

În societatea contemporană s-au produs multe schimbări care au modificat într-o mare măsură funcțiile familiei. Criza familiei în viața cotidiană este provocată în special de criza spirituală și morală a omului, aici intrând și criza economică, afectând astfel în foarte mare măsură relațiile interumane. Lumea secularizată face ca familia să cadă de la scopul său principal: mântuirea sufletului. Efectul negativ al secularizării îl face pe om, ca în cadrul familiei să pună mai mare preț pe trup decât pe suflet, fiind astfel dominat de valorile pământești trecătoare, decât de cele cerești nemuritoare.

Datorită indiferentismului și relativismului religios, rezistența împotriva fenomenului de secularizare este foarte grea, și asta datorită faptului că secularizarea anihilează sau pune la îndoială toate valorile sănătoase ale societății, inclusiv ale familiei. Dacă viața partenerilor care compun familia, nu va fi o viață spirituală ancorată în viața Bisericii, negreșit aceasta va duce la dezmembrarea ei. Așa se face că, odată cu trecerea timpului s-au format o serie de fenomene stranie, care stau la baza destrămării familiei.

1. Desacralizarea concepției despre familie

Familia de astăzi se zbate și se confruntă cu noi ideologii și provocări lipsite de intervenția lui Dumnezeu. Rolul familiei în societate este mereu într-o continuă scădere, datorită faptului că toate valorile sacre care reprezentau familia au fost date la o parte. Valorile familiei creștine au dispărut tocmai pentru că sacralitatea a dispărut din cadrul familiei. Dacă viața de familie nu va fi ancorată în învățătura Bisericii, a cărei cap este Hristos, ea negreșit va cădea de pe făgașul care culminează cu mântuirea.

b. Educație pentru familie eronată și deformată

Motivul principal care a stat la formarea educației eronate despre familie, în mare parte a fost cel economic. Pentru un trai mai bun, familiile proaspăt căsătorite și apoi în special tinerii au emigrat în țările străine cu precădere în spațiul european, unde au avut parte de contact cu familia secularizată și datorită viețuirii în comun, aceasta cu tot cu învățătura sa deformată, a fost luată ca drept model.

Așa se face că familia contemporană se află într-o mare criză, tocmai din cauză că tinerii au deprins învățătura eronată despre familie, și în special aici se

numără ideea că familia este ceva învechit, iar mai apoi odată cu trecerea timpul s-a recurs și la banalizarea valorilor morale, sănătoase ale familiei.

Fiecare om este special în felul său, însă pentru a putea depăși criza la care a fost supusă familia, este nevoie de o conlucrare strânsă dintre Biserică și familie. Dacă aceste două părți o să conlucreze completându-se și ajutându-se reciproc, toate învățăturile care discreditează familia vor fi smulse din rândul oamenilor, și doar atunci familia va putea duce o viață echilibrată, formând în același timp climatul afectiv și moral necesar dezvoltării umane.

c. Amânarea vârstei căsătoriei (burlăcia)

O altă cauză care a dus o grijă în plus Bisericii, este faptul că datorită concepțiilor denaturate privind familia, momentul căsătoriei este tot mai amânat. Dacă în societățile tradiționale, de demult, vârsta potrivită la femeie pentru căsătorie era până în 25 de ani, acest lucru odată cu trecerea timpului s-a schimbat semnificativ, aducând cu sine consecințe grave pentru întreaga umanitate.

Pentru a putea depăși punctul prin care omul a fost motivat de faptul mult întâlnit printre tineri, cum că nunta *înseamnă bani aruncați pe fereastră*, omul ar trebui să privească această mare taină strict spiritual. Și în fond, doar în acest fel omul își va schimba gândirea și va recurge cât mai repede posibil la primirea binecuvântării lui Dumnezeu de a fi continuatorul vieții pe pământ.

d. Desfrâul

Desfrâul, în orice împrejurare, mereu va căuta plăcerea clipei, iar finalul negreșit îl va conștientiza pe individ că a trăit de fapt fericirea în deziluzie. De aceea pentru a proteja familia de acest păcat, membrii care o compun, bărbatul și femeia ar trebui să cunoască faptul că iubirea sinceră și respectul reciproc al soților, exprimate prin fidelitatea conjugală, prin nașterea, creșterea și educarea copiilor, este piatra de temelie a familiei creștine pe care trebuie să o ocrotească cu toată străduința și responsabilitatea prin împlinirea voii lui Dumnezeu.

e. Avortul

În nici o societate, potrivit învățăturii creștine nici un motiv nu poate justifica avortul, cauza acestei fărâdelegi, după spusele multor Sfinți Părinți nu este alta decât lipsa de iubire maternă și paternă. Viața pentru fiecare om are o valoare inestimabilă, de aceea omul a fost pus pentru a o proteja și nu pentru a o altera. În acest sens, familia creștină are menirea ca prin viețuirea ei, sub

toate aspectele, să dovedească o grijă cu totul specială pentru viață și tot mai mult a arăta societății secularizate că tot ce este comis împotriva ființei umane, este comis împotriva voinței lui Dumnezeu, în felul acesta neîmplinindu-se voia lui Dumnezeu.

f. Homosexualitatea

Biserica mereu s-a opus și a condamnat cu vehemență aceste comportamente deviate și extrem de urâte care nu au, și nici nu pot avea nicio compatibilitate cu legea morală ortodoxă. Creștinul a privit mereu homosexualitatea ca o gravă abatere de la învățătura Bisericii tocmai pentru că, într-un fel sau altul, *„denaturează grosolan scopul și funcțiunea firească a organelor trupesti, nu au nici o valoare procreatoare și se constituie într-un fel de parodie a unirii într-un singur trup.”*^[2]

Datorită unor astfel de moravuri păgâne, astăzi omenirea asistă direct la subminarea celulei de bază a societății, care este familia. Însă dacă creștinismul autentic se va opune acestor fărâdelegi și va promova valorile creștine prin dezaprobarea homosexualității, atunci viața de familie cu nimic nu va fi minimalizată, ci mereu va prospera în duhul tradiției creștine.

g. Eutanasia

Suferința venită asupra oricărui membru al familiei trebuie purtată cu multă demnitate, pentru că, a fi creștin înseamnă a participa la viața în Hristos care nu a asumat suferința în mod inutil. Biserica nu a exclus niciodată suferința, ci cu multă demnitate a afirmat faptul că într-o familie orice suferință venită, trebuie asumată de toți membrii, căci căsătoria nu-i doar un mijloc de a câștiga plăceri, nici o asigurare împotriva neputințelor de la bătrânețe, ci este comuniune și dăruire. Scopul căsătoriei este desăvârșirea personală a soților și procreația.

Moartea fizică este o realitate, suferința venită niciodată să nu stea la baza dezmembrării familiei, ci mereu aceasta trebuie primită cu multă responsabilitate și mereu privită, negreșit ca un mijloc de unire cu Dumnezeu.

Creștinismul mereu a fost realist, recunoscând problemele cu care se confruntă membrii unei familii. Însă cei care se limitează doar la fericire și la plăceri nu vor putea să rabde și să treacă peste orice încercări s-ar abate. Ar fi bine ca nici o familie să nu își îngroape talanții primiți la Sfânta Taină a Cununiei, să nu se rezume doar la denumire, ci să aibă cu adevărat o anumită atitudine și un anumit comportament, demne pentru familii și societate.

Așadar omul niciodată să nu-L înlocuiască pe Dumnezeu cu ceea ce este material și trecător, ci mereu să știe că Singurul care poate să fie liman de scăpare și ajutor în nevoi este doar Dumnezeu, iar drumul spre Hristos îl asigură respectarea poruncilor și sfințenia vieții.

[1] Pr. prof. dr. Ioan C. Teșu, *Familia creștină, școală a iubirii și a desăvârșirii*, Ed. Doxologia, Iași, 2011, p. 118.

[2] Pr. prof. dr. J. Breck, *Darul sacru al vieții*, Traducere și Cuvânt înainte de Prea Sfințitul Dr. Irineu Pop Bistrițeanul, Ed. Patmos, Cluj Napoca, 2001, p. 128.

prof. Bogdan Moisuc

DESPRE SFINTELE ICOANE

În avalanșa de imagini care ne asaltează zilnic, adevărata icoană așează asupra noastră o altă privire, pătrunzătoare, provenită dintr-o altă lume; ea este, astfel, o invitație la dialog și la întâlnirea în Duhul Sfânt, Cel ce face ca toate lucrurile să apară în adevărata lor lumină.

Spre deosebire de nenumăratele imagini ale lumii moderne, care ne vrăjesc și ne obsedează, icoana ni se oferă, asemenea unei oaze, ca un spațiu propice împlânzirii inimii și potolirii patimilor, adevărată cristelniță, în care, cufundându-ne, ne naștem din nou, oază de liniște, pentru ochii noștri, murdăriți de noroiul unei lumi a ilustrațiilor de tot felul, care ne influențează adeseori împotriva voinței noastre. Fiind o prezență, icoana ne îngăduie comuniunea cu Cel Înfățișat, aducându-l încetul cu încetul pe cel ce-o contemplă la Asemănarea cu Cel pe care-L preaslăvește.

În general, cuvântul „icoană” este folosit pentru a descrie acele picturi religioase – cel mai adesea portabile, executate pe lemn care ocupă un loc de seamă în viața și cultul Bisericii Ortodoxe Răsăritene. Cuvântul vine din grecescul *εἰκών* însemnând „chip”. Acesta este cuvântul folosit în Septuaginta, în primul capitol al Facerii, unde ni se spune că omul este făcut „după chipul lui Dumnezeu”. Același cuvânt este iarăși folosit atunci când, în Epistola către Coloseni (1, 15), Sfântul Apostol Pavel vorbește despre Iisus Hristos ca fiind „chipul lui Dumnezeu celui nevăzut”. Cuvântul icoană ne conduce astfel către cercetarea atât a acestor zugrăveli sfinte, cât și a credinței pe care ele o păstrează cu sfințenie și o reprezintă.¹

În icoană este restaurat nu numai omul, ci este restaurată și natura. Astfel încât, întreaga creație înalță un imn de slavă către Ziditorul ei, de exemplu: lemnul, pigmenții și aurul, toate aceste materiale participă, în icoană, la această nouă creație, ca tot atâtea premise ale transfigurării ce va să vină și va cuprinde întregul cosmos, în acea zi binecuvântată, în care Dumnezeu va fi totul în toate și în care imaginea reflectată va ceda definitiv locul celui „față către Față”, ce ne va așeza pe noi înaintea Împăratului slavei.

Celebrarea Sfintei Liturghii ne face să luăm cunoștință de faptul că fiecare dintre mădularele de față alcătuiesc împreună un singur Trup, care este Biserica, și, în același timp, tot ei îl constituie. Pregustare a Împărăției Cerurilor, situată dincolo de timp, icoana ne deschide sufletul, pe măsura progresivei noastre aderări la Hristos. Dilatat în felul acesta, sufletul nu-i mai percepe de aici înainte pe indivizi, ci numai pe acele persoane ce sunt după chipul lui Dumnezeu.²

În contextul înțelegerii și pentru a putea distinge ce înseamnă icoana și ce înseamnă un idol, vedem porunca lui Dumnezeu, dată pe muntele Sinai: „Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ” (Ieșirea 20, 4). Porunca aceasta i-a fost mai târziu tâlcuită lui Moise,

¹ John Baggeley, *Porți spre veșnicie*, Editura Sofia, București, 2004, pag. 15.

² Michel Quenot, *Sfidările Icoanei*, Editura Sofia, București, 2004, pag. 12.

astfel: „Țineți, dar, bine minte, că, în ziua aceea, când Domnul v-a grăit din mijlocul focului, de pe muntele Horeb, n-ați văzut niciun chip. Să nu vă stricați, dar, și să nu vă faceți chipuri cioplite, sau închipuiri ale vreunui idol, care să înfățișeze bărbat sau femeie” (Deut. 4, 15-16).

Cu adevărat, cum oare să reproduci trăsăturile unui Dumnezeu care se ascunde, fără să cazi în idolatrie? Cu toate acestea, astăzi lucrurile stau puțin altfel, fiindcă, prin Întruparea Sa, Cuvântul trup S-a făcut și S-a sălășluit întru noi, și noi văzutu-l-am slava, ca pe slava Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr (Ioan 1. 14). Stăruitori, iconoclaștii (sau distrugătorii de imagini) citează cu insistență un alt verset al aceluiași Evanghelist Ioan: „Pe Dumnezeu, nimeni, niciodată nu L-a văzut”, trecând cu bună știință sub tăcere ceea ce urmează: „Fiul cel Unul-Născut. Care este în sânul Tatălui, El L-a făcut cunoscut” (Ioan 1, 18).

Întocmai asemenea ucenicilor lui Iisus Hristos, și noi, astăzi, înțelegem anevoie, iar întrebarea adresată lui Iisus, de către Apostolul Filip, la cea din urmă cină pe care o iau împreună, rezumă întocmai îndoielile noastre: „Doamne, arată-ni-L nouă pe Tatăl și ne e de-ajuns! Iisus i-a zis: De atâta vreme sunt cu voi, Filipe, și nu M-ai cunoscut? Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl, și cum de zici tu: Arată-ni-L nouă pe Tatăl!? Nu crezi că Eu sunt întru Tatăl și că Tatăl este întru Mine?” (Ioan 14, 8-10). Într-un comentariu pe care-l face la aceste versete evanghelice, Sfântul Simeon Noul Teolog (949-1022) ne atenționează: cei mai mulți dintre contemporanii lui Iisus Hristos n-au văzut în El decât partea omenească. Or, cuvintele sale: „Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl” sunt valabile numai pentru cei care l-au priceput dumnezeirea. Tocmai pentru aceasta, adevărata icoană trebuie să depășească lumea sensibilă.³

Bine! Să vedem ce ne învață cuvântul lui Dumnezeu, din Biblie. Este adevărat că Sfânta Scriptură vorbește despre idoli ca despre niște chipuri cioplite (cf. Isaia 40, 19-20, 41, 7, 44, 9-10; 46, 6-7; Ieremia 10, 3-5 etc.), dar

³ Leonid Uspensky, Teologia Icoanei, Paris, Editura Cerf, 1982, pag. 152.

care reprezintă niște ființe imaginare, zeii, care n-au existat. Sfânta Scriptură vorbește însă și de alte chipuri cioplite, sau turnate de meșteri și, fiind considerate odoare sfinte, ele se păstrau în templu. Acestea însă nu erau numite dumnezei și nu li se aduceau jertfe de animale sau de oameni, ca idolilor păgânești. Totuși, se făceau tămâieri la odoarele sfinte și înaintea lor se aduceau rugăciuni care erau bine primite (cf. Ieșirea 25, 23-25; 3 Regi 20, 23 etc.).

Ce erau idolii? Niște statui, sau chipuri cioplite: din lemn, sau turnate din metal - aur, argint, bronz etc. Întru asemănarea oamenilor, dobitoacelor și altor vietăți; sau a soarelui, lunii și stelelor etc, lucrate în bust, sau în mărime naturală, cu toate măduarele exterioare ale corpului, dar neînsufletite. Chiar zeilor, care n-au existat, le erau cioplite chipurile lor tot după asemănarea oamenilor (cf. Romani 1,23), sau a păsărilor după cum descrie psalmistul David: „Idolii neamurilor sunt argint și aur, lucruri de mână omenească. Gură au, dar nu vorbesc, ochi au și nu văd; urechi au și nu aud, nări au, dar nu pot mirosi. Mâini au, dar nu pipăiesc, picioare au, dar nu umblă, nici nu glăsuiesc cu gâtul lor”. (Psalmii 113, 12-15). Unor astfel de idoli, păgânii le dădeau numele de zei, sau dumnezei, le aduceau închinare, tămâieri și jertfe de animale și chiar omenești. Numiri de asemenea idoli amintește și Scriptura: de ex. Moloh, căruia i se jertfeau copii și prunci (cf. Leviticul 18,21; 20,2); Baal și Dagon etc. (cf. 1 Regi 5-6).

De la egipteni și celelalte popoare păgâne, evreii deprinseseră și ei închinarea la idoli. David acuză poporul iudeu că: „Ci s-au amestecat cu păgânii și s-au deprins cu faptele lor, care s-au făcut cursă pentru ei. Și au jertfit pe feciorii lor și pe fetele lor la idoli. Și au vărsat sânge nevinovat, sângele feciorilor și fetelor lor, pe care l-au jertfit idolilor din Canaan și au spurcat țara cu sânge” (Psalmii 105, 35-38). Idolii erau forme deghizate ale demonilor, de vreme ce jertfele aduse idolilor erau în realitate aduse demonilor, după spusele Sfântului Apostol Pavel: „Că ce, idolul este ceva? Sau că ce se jertfește idolului este ceva? (Nu). Ci (zic) că cele ce jertfesc păgânii (idolilor), jertfesc demonilor și nu lui Dumnezeu, și nu voiesc să vă faceți părtași demonilor”, răspunde el

Corintenilor, care fuseseră idolatri. „Nu puteți bea paharul Domnului (la Sfânta Împărtășanie) și paharul demonilor, nu puteți fi părtași la masa Domnului și la masa demonilor” (1 Corinteni 10, 19-21).

În idolii templelor păgâne sălășluiau, deci, demonii, pe când în templul iudaic cu odoarele lui sfinte și în bisericile creștine, în sfinți și în icoanele care-i reprezintă sălășluiește și lucrează harul divin și Duhul Sfânt, care-i face pe creștini biserici, sau temple vii ale lui Dumnezeu (cf. 1 Corinteni 6, 19; 2 Corinteni 6, 16), chiar înainte de a deveni sfinți.⁴

În demersul său de a defini icoana, argumentând că aceasta nu este chip cioplit sau idol, Sfântul Ioan Damaschin oferă o explicație logică a icoanei. Aceasta fiind o asemănare care înfățișează originalul. În acest sens, el spune: Icoana deci nu este identică cu originalul ci se deosebește de el în ceva și cu ceva. Icoana este o asemănare, un model, o întipăritură a cuiva, care arată în ea pe cel ce este înfățișat în icoană. Cu alte cuvinte, icoana ne arată Persoana înfățișată pe ea, pe care noi nu putem să o avem fizic în față, căci dacă Persoana ar fi în mod fizic lângă noi, nu am avea nevoie de icoană. Astfel, icoana are ca scop orientarea sufletului spre Persoana reprezentată pe icoană, deoarece omul, fiind circumscris în timp și spațiu, nu poate avea o cunoștință directă a celor nevăzute, nici a celor trecute sau viitoare și nici a celor depărtate în spațiu.⁵

Hristos Domnul S-a făcut om în chip substanțial și real, a locuit pe pământ, a viețuit împreună cu oamenii, a făcut minuni, a suferit, a fost răstignit, a înviat și S-a înălțat la ceruri, toate acestea petrecându-se în mod real în văzul oamenilor. Așadar, când s-au făcut acestea, s-a înfățișat în icoană chipul Lui spre a ne aduce aminte de El și spre a căpăta învățătură noi, care n-am fost de față atunci, pentru ca, fără să fi văzut, dar auzind și crezând, să avem parte de fericirea Domnului.⁶

⁴ Pr. Ioan Mircea, Ortodoxia, Nr. 2/17, Idoli sau icoane sfinte?, București, 2017, pag. 56.

⁵ Sf. Ioan Damaschin, Cele trei tratate contra iconoclaștilor, Editura IBMO, București, 2016, p. 26.

⁶ Sf. Ioan Damaschin, dDogmatica, Editura IBMO, București, 2005, p. 214.

Tradiția închinării la icoane este nescrisă, așa cum nescrisă este și închinarea către răsărit sau însemnarea cu semnul sfintei cruci, iar prin închinarea în fața sfintelor icoane noi aducem cinstire Persoanei care este înfățișată în icoană, dar nu materiei din care este confecționată icoana. De aceea, Sfântul Ioan Damaschinul spunea: „eu nu mă închin materiei, ci Celui care pentru mine S-a facut materie, adică lui Hristos Cel ce S-a întrupat, S-a facut om”.

Icoana nu este un idol, cum greșit au interpretat prigonitorii Sfintelor Icoane și interpretează astăzi cei care tăgăduiesc cinstirea acestora. Idolul este zeul inventat, care nu există în realitate, un chip cioplit la care se închinau păgânii, crezând că acesta le ascultă și le împlinește cerințele. Icoana este un chip al unei persoane reale, fie că este Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Maica Domnului sau sfinții lui Dumnezeu. Între icoană și persoana zugrăvită pe ea există o legătură duhovnicească, iar noi cinstim nu materia (lemnul sau pânza), ci persoana pictată, stabilindu-se o legătură tainică între prototip și noi. Creștinul ortodox, când se roagă în fața icoanelor, nu zice: „icoană, ajută-mă!”, ci „Doamne, miluiește-mă!”, „Maica Domnului sau Preacurată Fecioară, ajută-mă!”, „Sfinte..., roagă-te pentru noi!”.⁷

Când cinstim icoana lui Hristos, Domnul Iisus Hristos Se află în fața noastră, iar când ne împărtășim cu Trupul și Sângele lui Hristos, Domnul Iisus Hristos devine interior nouă, adică devine Viața vieții noastre (cf. Ioan 6,53-54).

*Pr. Petru Rahovan,
Protopop al Protopopiatului Ortodox Ucrainean Sighetu Marmăției*

⁷ PF Daniel, Pastorală la Duminică ortodoxiei, Tipografia cărților bisericești, București, 2024, pag. 4.

МАТІР ГОСПОДНЯ І СВЯТИЙ ХРЕСТ

Цим роком, для українців православних маємо збіжність неділі Хрестопоклонної з великим святом – Благовіщення Пресвятої Діви Марії. Ця збіжність є повна глибокого глузду і спонукує нас подумати над тісним зв'язком, по-перше, між Господом нашим Ісусом Христом і Матір'ю Його, а по-друге, між Ним і Св. Хрестом.

Св. Ап. і Єв. Іван пише в своєму Першому Соборному Посланню слідуючі слова: «Діточки мої,- це пишу я до вас, щоб ви не грішили! А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем,- Ісуса Христа Праведного» (1 Ін. 2,1). Св. Письмо дає нам два знаки, за якими пізнаємо Ісуса Христа Праведного: Матір Ісусову і Св. Хрест. Через Матір Свою, Господь зійшов до нас, а через Хрест вознісся на небо.

Ще старозавітний пророк Ісая говорив, що Матір Господня є знаком Праведного Спасителя. «Тому Господь Сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне і Сина породить, і назвеш Ім'я Йому Еммануїл» (Іс.7,14). Еммануїл означає «з нами Бог».

Одного разу, слухаючи науку Спасителя в Назареті, запеклі Його вороги дивуючись, почали питатись: «Звідки в Нього ця мудрість, та сили чудодійні? Чи-ж Він не є син теслі? Чи-ж Матір Його не Марією зветься?» (Мт. 13,54-55).

Відходячи від Пресвятої Діви Марії архангел Гавриїл, Вона сказала: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм» (Лк. 1,38). Вона, як раба Господня, стає знаком приналежності нашої до Ісуса Христа Праведного. Про це звіщав пророк і цар Давид, словами: «О Господи, я раб Твій і син Твоєї рабині» (Пс. 115,16).

Шукаючи погребеного Спасителя, при запечатанім гробі, жінки мироносиці зустрічають там ангела, який говорить до них: «Не жахайтесь, ви шукаєте Розп'ятого Ісуса Назарянина, Він воскрес,- нема Його тут» (Мк. 16,6). Цікаві слова! Не казав, **Ісуса Воскреслого**, але **Ісуса Розп'ятого**. Пишучи своє Послання до Коринтян, Св. Ап. Павло висловлюється – навіть два рази – подібно до ангела, кажучи: «Ми проповідуємо Христа розп'ятого» (1 Кор. 1,23). В другий раз, каже: «...бо я надумався нічого між вами не знати, крім Ісуса Христа і Того розп'ятого» (1 Кор. 2,1).

Пояснюючи слова ангела і слова Св. Ап. Павла, Св. Іван Дамаскин пише (в книзі *Догматика*): «Ми не шануємо матерію (хреста), але знак, як символ Христа, бо казав ученикам Своїм: <Тоді появиться знак Сина людського на небі>. Через ці слова мав на увазі хрест. Зато і ангел воскресіння казав жінкам: <Шукаєте Ісуса Назарянина розп'ятого> (Мк.16,6), а Апостол: <Ми проповідуємо Христа розп'ятого> (1 Кор. 1,23), Христів та Ісусів є багато, але тільки один був розп'ятий».

Отже, той хто каже що вірує в Христа, але не шанує Матір Його і не шанує Св. Хрест, той – на превеликий жаль – не належить до Ісуса Правдивого.

Матір Господня і Св. Хрест є знаками Істинного Спасителя, але в тім самім разі є і знаками істинних християнів. Ми, українці православні не організували перед Благовіщення – з нашими вірниками – хрестні ходи (марш за життя – *marșul pentru viață*), тому що зменшилось сильно число народжених дітей, бо думаємо що один самий вихід з вірниками по вулицях наших міст не вистачає пробудити свідомість віруючих. Нам треба помножити молитви, помножити піст, милостиню, та змінити ставлення наше до Св. Тайни Сповіді.

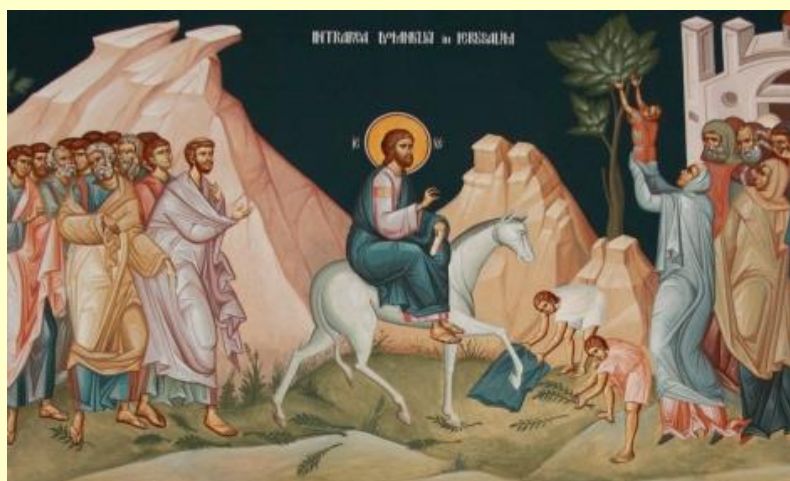
В місті Сігеті був піднятий пам'ятник в спогад абортіваних дітей, який знаходиться на подвір'ї лікарні, та він є унікальним пам'ятником Європи.

На цьому пам'ятнику зроблена дивна різьба: Хрест над яким око Боже, навкруг 70 голів дітей з відкритими ротами, що означає німий крік діточок абортованих, а в низу одна матір з дитиною на руках. Якщо ті матері були піднімали очі вгору, могли народити дитину .

Хай Матір Господня допоможе нам всім покаятись щиро від гріхів і допоможе всім матерям носити зі страхом Божим свій хрест.

Прот. Микола Лаурук

LUMINEAZĂ-TE, LUMINEAZĂ-TE, NOULE IERUSALIME...

Irmosul al 9-lea al canonului Ziua Învierii, alcătuit de către Sf. Ioan Damaschinul are un înțeles dogmatic foarte profund. Obârșia acestuia o găsim la prorocul Isaia, care vorbea anticipat despre vocația pascală a Creației.

„Luminează-te, luminează-te Ierusalime, că lumina ta vine și slava Domnului peste tine a răsărit” (Is.60,1). Tâlcuind această profeție, marele nostru biblicist Mitropolitul Bartolomeu Anania spune: „Intuind dimensiunea profetică a acestui text, Sf. Ioan Damaschinul a construit din el o cântare pascală: «Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit. Saltă acum și te bucură Sioane! Iar tu, curată Născătoare de Dumnezeu, veselește-te întru Învierea Celui născut al Tău»”. Așadar, acest irmos are două părți: prima parte se referă la urcușul duhovnicesc al creștinilor spre Lumina lui Hristos și a doua parte se referă la bucuria Maicii Domnului prilejuită de Învierea Fiului și Dumnezeului nostru. Creștinismul, în înțelesul lui Olivier Clement, este „...făptura care Îl reflectă pe Dumnezeu...” și nimic

altceva decât ființa care este „în mișcare extatică spre Lumină” (în cartea „Hristos, pământul celor vii”). Sf. Nicodim Aghioritul a tâlcut întreg Canonul Învierii al Sf. Ioan Damaschin. Și iată cum explică el acest irmos: „O, Noule Ierusalime, Biserica sobornicească a lui Hristos, luminează-te, luminează-te...Zic «luminează-te», fiindcă slava Domnului a răsărit asupra ta; iar slava Domnului este, după Teodor - Crucea lui Hristos («Acum a fost proslăvit Fiul Omului» – In.13,31)”; însă, după Grigorie Teologul, „e Dumnezeirea lui Hristos, așa cum a spus Pavel” («Tatăl slavei» -Ef .1,12)...iar după alții, „slava Domnului este lumina dumnezeiască și strălucirea feței Sale... Într-adevăr, toate acestea trei au strălucit peste tine, o, Biserică «dintre neamuri»- Rom.16,4»”. Tâlcuind cuvintele Mântuitorului din Apoc. 21,5: „Iată, Eu le fac pe toate noi”, Sf. Isaac Sirul zice: „Călăuză a celor vii fii Cel ce îndreaptă gândul meu spre Tine și deschide înaintea gândurilor mele ușa cugetării mele la Tine. Tu, Care le-ai făcut noi pe toate, înnoiește-mă cu cunoașterea Ta și pune în mișcare înăuntrul inimii mele adevărata Ta nădejde...Tu, Care le faci pe toate noi, înnoiește-mă, făcându-mă să simt nădejdea Ta. Bucurie Creației, învrednicește-mă de bucuria ce se mișcă dincolo de trup și care se primește în liniștea sufletului. Îngroapă în mădularele mele focul iubirii Tale... Încrednicește-mă să Te văd cu ochii mai lăuntrici decât ochii larg deschiși”. („Cuvinte către singuratici”)

La sfârșitul fiecărei Sfinte Liturghii Îi mulțumim Domnului pentru trei daruri: Lumină, Duhul cel ceresc și credința adevărată. („Am văzut Lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc, am aflat credința cea adevărată”). Tâlcuind aceste cuvinte liturgice, Sf. Grigorie Palama ne-a lăsat frumoasă și edificatoare exegeză. „Hristos se unește cu ipostasurile umane și sufletești, amestecându-se pe Sine cu fiecare credincios, prin împărtășirea cu Trupul Lui și El devine astfel «contrupesc» și ne face templu al dumnezeirii, pentru că «Întru El locuiește trupește, toată plinătatea Dumnezeirii» – Col.2,19. Deci, cum să nu lumineze cu razele dumnezeiești ale Trupului Său sufletele acelora care se împărtășesc cu vrednicie...” (în Omilia, „Pentru cei ce se liniștesc în sfințenie”). Creștinul, ființă liturgică și profund eclezială, trebuie să simtă mereu vocația pascală, căci el trebuie să devină membru al Noului Ierusalim.

Marele nostru teolog, părintele Constantin Galeriu, recunoaște, că, din păcate, „această vocație a fost mai puțin analizată...” căci Creația trebuie „...înțeleasă în deschiderea și chemarea ei în har, ca Paște, ca «trecere» printr-o fundamentală schimbare și înnoire, în final spre «cer nou și pământ nou»,

pregustat încă de aici ca o arvună a învierii”. (în cartea „Vocația pascală a Creației”). Sf. Justin Popovici spune că: „Toată istoria Creștinismului nu este altceva decât istoria unei singure minuni, a minunii Învierii lui Hristos, care se continuă neîntrerupt în inimile creștinilor zi de zi, an de an până la cea de-a doua venire a Domnului” (Omul și Dumnezeu-Om).

Firește că vom pune această întrebare: Oare este vreo legătură dintre prima parte a irmosului 9 al Canonului Învierii și partea a doua, închinată Maicii Domnului? – Într-adevăr este o tainică legătură între ele.

Într-una din zile, când Mântuitorul a învățat poporul, o femeie din mulțime a zis: „Fericit este pântecele care Te-a purtat și fericiți sunt sânii pe care i-ai supt!” Iar El a zis: „Așa este, dar fericiți sunt și cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc” (Lc.11,27-28).

Tâlcuind aceste cuvinte, Mitropolitul Bartolomeu Anania spune: „Iisus confirmă aserțiunea femeii și o generalizează, extinzând-o asupra tuturor celor ce, asemenea și după modelul Maicii Sale, ascultă și îndeplinesc voia lui Dumnezeu («Fie mie după cuvântul tău» – Lc.1,38)”.

Să ne ajute Maica Domnului ca, în aceste zile sfinte de pregătire pascală, să putem răstigni pe vechiul Adam din noi ca să putem rosti de Sfintele Paști: „O, Doamne, eu sunt robul Tău și fiul roabei Tale; rupt-ai legăturile mele” (Ps.115,7). Ce fel de legături? - Legături cu păcatul, prin buna și corecta Sfânta Taină a Pocăinței.

Pr. Vicar Nicolae Lauruc

DIN VIAȚA VICARIATULUI

З ЖИТТЯ ВІКАРІАТУ

COMEMORAREA VICTIMELOR RĂZBOIULUI DIN UCRAINA – VAMA SIGHET

Vineri, 23.02.2024, Inspectoratul Școlar Județean Maramureș, Centrul Școlar de Educație Incluzivă Sighetu Marmăției, Muzeul Maramureșan, Asociația Colors for peace și Serviciul de ajutor Maltez în România au organizat o expoziție de desene prilejuită de comemorarea a 730 de zile de război pe teritoriul Ucrainei, în punctul de trecere al frontierei Sighetu Marmăției - Solotvyno. Evenimentul, la care au luat parte Prefectul Județului Maramureș, Primarul Municipiului Sighetu Marmăției precum și alte oficialități locale și județene, a debutat cu o rugăciune pentru pace, rostită, în română și ucraineană, de către Pr. Consilier Marius N. Lauruc și P.C. Pr. Marius Vladimir Clem (Parohia Ortodoxă Ucraineană Remeți), urmată de un moment de reculegere pentru victimele războiului.

După luările de cuvânt a fost prezentată expoziția de desene realizate de către elevi români, ucraineni și italieni, având ca temă pacea.

În anul 2022 CSEI Sighetu Marmăției a sprijinit cursurile de limba română și limba engleză oferite refugiaților ucraineni la sediul Parohiei Ortodoxe Ucrainene Sighetu Marmăției, în colaborare cu Asociația pentru Educație și Cultură Lesia Ucrainka. Parohia Ortodoxă Ucraineană Remeți și Dl. Adalbert Roman, Viceprimarul comunei, au sprijinit activ și substanțial ajutorul umanitar oferit de către Vicariat Ucrainei și refugiaților ucraineni, ajutor care, până în prezent, se ridică la valoarea de aproximativ 360.000 euro.

POMENIREA VICTIMELOR RĂZBOIULUI DIN UCRAINA ÎN PAROHIIILE VICARIATULUI

Duminică, 25 februarie, la inițiativa Înaltpreacucernicului Părinte Vicar Nicolae Lauruc, în bisericile Vicariatului Ortodox Ucrainean, s-a slujit Panihida pentru victimele războiului declanșat de rusia împotriva Ucrainei. Preoții, alături de credincioși s-au rugat pentru odihna soldaților și civililor ale căror vieți au fost curmate în acest război barbar.

De la începutul războiului, Vicariatul a fost alături de ucrainenii afectați de război. Sub coordonarea și directă implicare a Părintelui Vicar Nicolae Lauruc și a Preacucernicilor Părinți Protopopi Petru Rahovan și Petru Rosoca, preoții noștri, alături de credincioși, de neobosiții noștri voluntari și de zecile de organizații caritabile din țară și străinătate s-a desfășurat cea mai amplă acțiune caritabilă din istoria Vicariatului. Până în prezent, ajutorul oferit se ridică la valoarea de aproximativ 360.000 euro. De acest ajutor au beneficiat refugiații ucraineni din România, dar și cei care au fost afectați de război în mod direct, în Ucraina, până la linia frontului, prin intermediul organizațiilor caritabile din Ucraina cu care am colaborat.

Dă, Doamne, pace Ucrainei! Veșnică pomenire eroilor și victimelor războiului!

Pr. Consilier Marius N. Lauruc

ПОМИНАННЯ ЖЕРТВ ВІЙНИ

У неділю, 25-го лютого, з ініціативи Високопреподобного Отця Вікарія Миколи Лаурука у храмах Українського Православного Вікаріату відслужилася панахида за жертвами війни, яку росія розпочала проти України. Священики разом з вірниками помолилися за упокій воїнів і мирних жителів, які загинули у цій варварській війні.

Від початку війни Вікаріат допомагав тих, які страждали від війни. За координації Отця Вікарія Миколи Лаурука та Преподобних Отців Благочиннів Петра Рагована та Петра Росоки, наші священики, разом з вірними, нашими невомними волонтерами та десятками благодійних

організацій з країни та з-за кордону, відбулася найбільша благодійна акція в історії Вікаріату. Гуманітарна допомога складає приблизно 360 000 євро. Цією допомогою скористалися українські біженці з Румунії, а також ті, хто безпосередньо постраждав від війни, в Україні, аж до лінії фронту, через українські благодійні організації, з якими ми співпрацювали. Дай, Боже, миру Україні! Вічна пам'ять героям і жертвам війни!

От. Радник Маріус М. Лаурук

ÎNMORMÂNTAREA FRATELUI FLORIN ARDELEAN

Marți, 27 februarie, a avut loc înmormântarea fratelui Florin Ardelean, de la Mănăstirea Ruscova, Maramureș. A trecut la cele veșnice după o scurtă suferință. Conform dorinței sale, a fost înmormântat în satul său natal, Crăciunești. Slujba de înmormântare a fost oficiată de un sobor de preoți în frunte cu Înaltpreacucernicul Părinte Vicar Nicolae Lauruc și Preacucernicul Părinte Protopop Petru Rahovan. Din sobor au mai făcut parte și P.C. Vicar onor. Ioan Pițura și P.C. Protopop onor. Ilie Albiciuc. Alături de preoți au fost prezenți foarte mulți credincioși din Ruscova și Crăciunești.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească! Вічна йому пам'ять!

Pr. Cons. Marius N. Lauruc

„IMPORTANȚA RELAȚIEI CU HRISTOS ÎN FAMILIE ȘI ÎN BISERICĂ”

Cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, în perioada 23.02-26.02.2024, părintele ieromonah Nicolae Danco, duhovnic al Mănăstirii ucrainene Pereu din cadrul Protopopiatului Ortodox Ucrainean Lugoj s-a aflat

În mijlocul credincioșilor români și ucraineni din Parohia Ortodoxa Română „Sf.

Mc. Policarp”, Aranda de Duero, din cadrul Episcopiei Ortodoxe Române a Spaniei și Portugaliei, păstorită de preotul Markus Michael Muller. Pe lângă participarea la hramul acestei parohii, părintele Nicolae a susținut două conferințe ca psihoterapeut EFT (o terapie centrată pe emoții de cuplu și familie), pentru ca enoriașii să conștientizeze problemele care pot apărea în relația de cuplu și familie, dacă anumite traume emoționale, nevoi neîmplinite sau frustrări interioare nu sunt rezolvate la timp cu ajutorul unui specialist, duhovnic sau psihoterapeut (psiholog).

Prima conferință a fost susținută sâmbătă, 24.02.2024, cu tema „*Importanța relației cu Hristos în familie și în Biserică*”. În cadrul acestei conferințe, părintele psihoterapeut Nicolae Danco a încercat să scoată în evidență cât de mult ne pot afecta traumele și nevoile neîmplinite din copilărie și adolescență, care nu au fost vindecate la timp, empatic, de către o persoană importantă, de atașament din preajma tânărului aflat, din punct de vedere emoțional, în suferință. Acest bagaj de traume nu dispare, nici nu se vindecă în viața de adult fără ajutor specializat, ci, din contră, provoacă probleme mari de comunicare într-o relație apropiată iubit-iubită, soț-soție, tată-copii, mamă-copii până la despărțire și ură. Părintele a mai vrut să scoată în evidență faptul că o mare piedică în rezolvarea și vindecarea acestor probleme relaționale sunt chiar persoanele suferinde, deoarece nu vor să accepte sau să recunoască, din cauza rușinii, că au de fapt o mare problemă în familia lor pe care nu știu să o gestioneze. Cei mai mulți maschează aceste probleme prin mimarea fericirii în public, însă acasă poate fi un adevărat dezastru de relaționare și comunicare, concretizat prin excese de furie, agresiuni verbale și fizice care alimentează și adâncesc durerea traumelor, provocând stări de anxietate, depresii medii sau profunde. Vestea bună este că aceste probleme pot fi rezolvate de un specialist, fie el duhovnic sau psiholog-psihoterapeut, cu condiția ca cel aflat în cauză să conștientizeze că are o problemă și dorește să fie ajutat pentru a se vindeca.

A doua conferință a fost ținută în ziua de luni, 26.02.2024, cu tema *„Relația dintre părinți și copii în prezent influențează în bine sau în rău formarea adultului de mâine”*. Prin această conferință părintele Nicolae a scos în evidență cât de importantă este vindecarea traumelor părinților, care au fost și ei, la un moment dat copii, pentru a nu transmite mai departe, din generație în generație, frustrări, nevoi emoționale neîmplinite, stimă de sine scăzută, timiditate, furie etc. Un om frustrat și traumatizat fără să realizeze traumatizează mai departe pe cei dragi, deși îi iubește foarte mult și ar face orice jertfă pentru a le fi bine. De ce? Deoarece toată dorința lui de a face bine o transmite într-un mod reactiv, într-un mod prost. Adică binele pe care dorește să-l transmită nu îl exprimă într-un mod vulnerabil, frumos, delicat, ci de multe ori, datorită tristeții și durerii lui interioare (datorită traumelor), exprimă gândurile și dorintele lui în mod agresiv, care pentru el sunt normale însă pentru celălalt sunt dureroase, jignitoare, umilitoare, determinându-l să se retragă din relația respectivă prin anumite gânduri: *„nu mă iubește de îmi vorbește atât de urât”, „nu îi pasă de ceea ce simt și gândesc pentru că nu mă ascultă niciodată”*. Aceste gânduri dacă apar în mintea unui copil, automat îl determină să se reconecteze emoțional în altă parte. Unde? Într-un oarecare grup rebel unde sunt tineri care suferă ca și el din cauza relației proaste cu părintii lor și fac tot felul de probleme tocmai pentru a primi atenția cuiva. Simt nevoia să facă ceva, de multe ori într-un mod prost, pentru a fi văzuți că și ei există și că au nevoie de afecțiune din partea cuiva. Unde vor mai căuta? Vor căuta siguranță și plăcere în droguri, băutură, jocuri de noroc etc., pentru că în acele câteva clipe de plăcere (drogați, beți, în fața aparatelor) ei se deconectează de durerea reală a proastei relaționări cu cei dragi și simt o eliberare. Problema apare atunci când creierul nostru se obișnuiește cu aceste „stări de bine”, și se transformă în patimă din punct de vedere duhovnicesc și în dependență sau adicție din punct de vedere psihologic. Și pentru această problemă există vindecare și rezolvare, tot cu ajutorul unui specialist, fie duhovnic sau psiholog-psihoterapeut, care poate corecta defectele de relaționare în respectivul sistem familial.

Mănăstirea „Sfânta Treime” Pereu a fost construită, de către P.C. Părinte Protopop Petru Rosoca, pe vatra fostului sat Pereu, locuit de ucraineni strămutați din Maramureș. Localitatea a fost depopulată după anul 1947.

SLUJIRE ARHIEREASCĂ – LUGOJ

Duminică, 3 martie, din încredințarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Ioan al Banatului a efectuat o vizită pastorală la parohia ortodoxă ucraineană din Lugoj, Protopopiatul Ortodox Ucrainean din Lugoj, din cadrul Vicariatului Ortodox Ucrainean din România.

Vizita la parohia lugojeană, păstorită de părintele Ioan-Virgil Brotnei a fost prilejuită de intrarea în cler, în treapta diaconiei a tânărului teolog Vasile Mareniuc, care urmează a fi hirotonit preot pe seama parohiei ortodoxe ucrainiene Petroasa Mare, același vicariat.

De dimineață, ierarhul a fost întâmpinat după cuviință de soborul de slujitori, de mulți credincioși

parohieni, dar și de la parohii învecinate, precum și de câteva monahii de la reședința mitropolitană din Timișoara.

Dintre slujitori amintim pe părintele consilier eparhial Timotei Anișorac de la Arhiepiscopia Timișoarei, părintele protopop Petru Rosoca – protopopiatul ucrainean de Lugoj, părintele protopop Ionuț Furdean – protopopiatul românesc de Lugoj și alți slujitori de la parohii ucrainiene din județele Timiș și Caraș-Severin.

Răspunsurile liturgice au fost date în comun de corul credincioșilor și credincioaselor de la parohiile din zonă.

În cadrul Sfintei Liturghii s-a săvârșit și hirotonia în treapta diaconiei a teologului Vasile Mareniuc, care a fost însoțit la acest moment de soție și de membri ai familiei.

Cuvântul de învățătură a aparținut Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Ioan, care a tâlcuit frumos pilda Fiului risipitor, din duminica a doua a Triodului. Ierarhul a vorbit despre înțeleșurile pocăinței și despre felul în care ne putem însuși pocăința, pe cărarea spre Rai.

Vizita Înaltpreasfinției Sale Părintelui Mitropolit Ioan a constituit o nouă bucurie duhovnicească pentru comunitatea ortodoxă ucraineană din Lugoj, după vizita de anul trecut – aniversarea a 30 de ani de la târnosire.

pr. Ioan-Virgil Brotnei

SLUJBĂ DE POMENIRE PENTRU TARAS ȘEVCENKO

Sâmbătă, 9 martie, cu ocazia împlinirii a 210 ani de la nașterea poetului național ucrainean Taras H. Șevcenko, Vicariatul Ortodox Ucrainean, Protopopiatul Sighetu Marmăției au organizat, cu sprijinul Asociației Dobrotoliubie, o slujbă de pomenire pentru geniul poporului ucrainean, la Sighetu Marmăției. Din soborul de preoți, în frunte cu P.C. Părinte Vicar Nicolae Lauruc și P.C. Părinte Protopop Petru Rahovan, au făcut parte: P.C. Pr. Viorel Brotnei, P.C. Pr. Yury Cinar, P.C. Pr. Clemcovici Iaroslav, P.C. Pr. Covaci Nicolae și Pr. Consilier Marius N. Lauruc. La Panihidă au participat câțiva credincioși ai Parohiei Sighet. În încheiere Părintele

Vicar a subliniat că pomenirea marelui poet are o însemnătate mai mare astăzi, când Ucraina este supusă agresiunii violente a Rusiei.

ПАНАХИДА ЗА ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

В суботу, 9 березня, з нагоди 210-ї річниці від дня народження українського народного поета Тараса Григоровича Шевченка, Український Православний Вікаріат, Благодійня Сігет організували, за підтримки Асоціації Добротолубіє, Панахиду для генія українського народу, в місті

Сігеті. Панахиду відслужили: От. Вікарій Микола Лаурук, От. Благочинний Петро Рагован, от. Віорел Бротний, от. Юрій Чінар, от. Клемкович Ярослав, от. Ковач Николай та от. Радник Маріус Н. Лаурук. На панахиді взяли участь кілька віруючих парафії Сігет. На завершення от. Вікарій наголосив, що вшанування пам'яті великого поета має більшу значущість сьогодні, коли Україна є об'єктом насильницької агресії Росії.

"TARAS ȘEVCHENKO - POETUL CARE NE UNEȘTE"

În data de 27 martie a avut loc spectacolul "**Taras Șevcenko - poetul care ne unește**" realizat de comunitatea noastră ucraineană, grupată în jurul **Bisericii ucrainene "Sf. Petru Movilă"** din București, cu susținerea **Ambasadei Ucrainei** și a **Primăriei București**, prin Direcția pentru Cultură, Învățământ și Turism, care, la Casa Schiller, ne-a oferit găzduire gratuită! Inițiativa aceasta, materializată pentru a doua oară în București, a avut ca scop atragerea copiilor refugiaților ucraineni către noi și către marele Kobzar!

Prof. Iaroslava - Oresia Colotelo

BISERICA ȘI IDENTITATEA ETNICĂ

Vineri, 12 aprilie, Preasfințitul Timotei, Arhiereu Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, alături de Pr. Marius N. Lauruc, Consilier în cadrul Vicariatului Ortodox Ucrainean din România, au participat, ca delegați ai Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la Deschiderea oficială a Sesiunii de Planificare Strategică a Consiliului Mondial al Ucrainenilor, desfășurat în Sala Nicolae Iorga a Palatului Parlamentului. Evenimentul, organizat de către Congresul Mondial al Ucrainenilor în parteneriat cu Uniunea Ucrainenilor din România, vizează discuții pe tema sprijinului oferit refugiaților ucraineni și Ucrainei.

România s-a mobilizat exemplar pentru a veni în sprijinul poporului ucrainean, încă de la începutul agresiunii Federației Ruse. Până acum, ajutorul oferit de Patriarhia Română atinge valoarea de aproape 9 milioane de euro, dintre care aproximativ 380.000 de euro prin Vicariatul Ortodox Ucrainean, cea mai mare organizație a ucrainenilor din România (aproximativ 25.000 de credincioși).

Patriarhia Română a sprijinit mereu comunitatea ucrainenilor ortodocși din România, încurajând constant folosirea limbii materne în cult și conservarea obiceiurilor specifice credincioșilor ortodocși ucraineni. Biserica este, fără urmă de îndoială, stâlpul comunităților etnice, cu atât mai mult în cadrul comunităților care trăiesc în afara granițelor țării de origine. Biserica Ortodoxă

Română are un rol determinant, prin purtarea de grijă, în păstrarea credinței și identității etnice a credincioșilor ortodocși ucraineni din România.

Pr. Consilier Marius N. Lauruc

ЦЕРКВА І ЕТНІЧНА ІДЕНТИЧНІСТЬ

У п'ятницю, 12 квітня, Високопреосвященніший Тімотей, Вікарій Бухарестської Архиепархії, разом з о. Маріусом М. Лауруком, Радником Українського Православного Вікаріату з Румунії, взяли участь, як делегати Блаженнішого Отця Даниїла, Патріарха Румунської Православної Церкви, на офіційному відкритті Сесії стратегічного планування Світової Ради Українців, що відбулася в залі Ніколая Йорга Палацу Парламенту. Захід, організований Світовим Конгресом Українців у партнерстві зі Союзом Українців Румунії, має на меті обговорити підтримку українським біженцям та Україні.

Румунія зразково мобілізувалася, щоб прийти на підтримку українського народу, з початку агресії Російської Федерації. Наразі допомога Румунського Патріархату сягає майже 9 мільйонів євро, з яких приблизно 380.000 євро через Український Православний Вікаріат, найбільша організація українців Румунії (приблизно 25 000 вірян).

Румунський Патріархат завжди підтримував громаду православних українців у Румунії, постійно заохочуючи до використання рідної мови в богослужінні та до збереження звичаїв православних українців. Церква, безсумнівно, є опорою етнічних спільнот, особливо в громадах, які живуть за межами рідної країни.

Румунська Православна Церква має вирішальну роль, дбаючи про збереження віри та етнічної ідентичності українських православних віруючих у Румунії.

от. Радник Маріус М. Лаурук

SEARĂ DUHOVNICEASCĂ LA PAROHIA SOCA

Cu ajutorul lui Dumnezeu și cu binecuvântare pr. protopop Petru Rosoca vineri, 12. 04. 2024, a fost organizată la Parohia Ortodoxă Ucraineană Soca prima seară duhovnicească cu tema "Familia creștină, între ideal și realitate".

Invitatul acestei seri duhovnicești a fost părintele nostru drag, pr. dr. Danco Nicolae, duhovnicul Mănăstirii Ortodoxe Ucrainene Pereu.

Întâlnirea a fost un adevărat succes. Îi mulțumim din suflet părintelui ieromonah pentru prezență, implicare și dăruire.

Vrednic este!

Pr. Ardelean Cristian, Parohia Ortodoxă Ucraineană Soca

REZULTATE DEOSEBITE ALE UNOR ELEVI DIN CADRUL VICARIATULUI

Nevoia elevilor de a participa la viața spirituală, de formare a unui caracter moral puternic, de a sprijini dezvoltarea lor personală și spirituală, precum și declararea anului 2024, în Patriarhia Română, ca *An Omagial al pastorației și îngrijirii bolnavilor* și *An Comemorativ al tuturor Sfinților tămăduitori fără de arginți*, au fost doar câteva din premisele importante pentru implementarea concursului „Împreună cu Hristos prin viață”, care anul acesta a ajuns la a VIII-a ediție. Acest concurs s-a desfășurat cu binecuvântarea Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, având ca organizatori ai proiectului: Episcopia Ortodoxă Română a Italiei,

Inspectoratul Școlar Județean Cluj, Inspectoratul Școlar Județean Buzău și Colegiul Național Pedagogic „Gh. Lazăr” Cluj Napoca.

La acest concurs au luat parte elevii Școlii Gimnaziale Crăciunești și elevii Școlii Gimnaziale Crasna Vișeuului, care au fost îndrumați de dl. Prof. Moisuc Bogdan. La etapa județeană, care s-a desfășurat în data de 20.01.2024, au participat 18 elevi, iar 5 elevi s-au calificat cu punctajul 100/100 la etapa națională cu participare internațională desfășurată în data de 03.02.2024.

Prin parteneriatele pe care le au aceste două unități școlare cu Bisericile Parohiale, dorind valorizarea elevilor participați, premiarea s-a făcut în data de 31.03.2024, după Sfânta Liturghie în fața întregii comunități eclesiale. De asemenea în data de 13 Aprilie 2024 s-a desfășurat etapa județeană a olimpiadei de Religie Ortodoxă la care au participat 7 elevi din cadrul Școlii Gimnaziale Crăciunești și Școlii Gimnaziale Crasna Vișeuului, fiind îndrumați de dl prof. Moisuc Bogdan. Aceștia au debutat cu bine, obținând rezultate remarcabile, dorind să participe și la alte concursuri.

prof. Bogdan Moisuc

SFÂNTA TAINĂ A MASLULUI ÎN BISERICA ORTODOXĂ UCRAINEANĂ REPEDEA

Mulțumim lui Dumnezeu pentru această zi binecuvântată, cu o încărcătură duhovnicească plină de stăruință, post și rugăciune, care învăluie cu o căldură și liniște sufletească fiecare creștin care se află în acest urcuș duhovnicesc în Postul Mare.

Mulțumim Părintelui Vicar Nicolae Lauruc, pentru frumosul cuvânt de învățătură în limba ucraineană și Părintelui Ioan Petrovai pentru cuvântul de învățătură în limba română.

De asemenea mulțumirile se îndreaptă și părinților slujitori prezenți și credincioșilor într-un număr impresionant de mare la această Sfântă Taină a Maslului.

Bunul Dumnezeu să asculte rugăciunile tuturor, sănătate trupească și sufletească să dăruiască tuturor celor care ascultă și împlinesc voia lui Dumnezeu, iar această seară înălțătoare, ziditoare și plină de Lumină duhovnicească să fie scrisă în Cartea Vieții

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!
Post binecuvântat cu multe fapte de milostenie

Pr. Protopop Petru Rahovan

VIZITĂ DE LURU A CONDUCERII CRUCII ROȘII LA TIMIȘOARA

Camelia Sucu, președintele Crucii Roșii Române, și Adrian Halpert, directorul general al Crucii Roșii Române, s-au întâlnit, pe 25 aprilie, cu colegii din conducerea filialelor de Cruce Roșie Timiș, Arad, Caraș-Severin, Bihor și Hunedoara pentru a discuta strategia generală a organizației pe anul 2024.

„Întâlnirea a fost constructivă, fiindcă am reușit să ne cunoaștem mai bine și să înțelegem nevoile fiecăruia dintre noi. Gazdele noastre au fost colegii și voluntarii Filialei de Cruce Roșie Timiș, cărora le mulțumim pentru primirea călduroasă și pentru zâmbete.”, se precizează în comunicatul oficial al Crucii Roșii.

Din conducerea filialei Timiș face parte și părintele Petru Rosoca, Protopopul Protopopiatului Ortodox Ucrainean Lugoj.

Foto credit : Crucea Roșie România

LATURA SPIRITUALĂ A PROGRAMULUI „SĂPTĂMÂNA VERDE”

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria. Ziua zilei spune cuvânt, și noaptea nopții vestește știință.” (Psalmul 18, 1-2)

Programul „Săptămâna verde” desfășurat în toate unitățile de învățământ din România, în perioada 22-26 aprilie în multe școli din Maramureș, are ca scop educația privind schimbările climatice și protejarea mediului înconjurător.

Pentru credincioși acestea au și un fundament teologic, pentru că omul, din punct de vedere biblic, nu este doar o încununare a creației lui Dumnezeu, ci este și cel căruia i se încredințează această creație, spre a o descoperi, spre a-L descoperi pe Creator prin intermediul creației și pentru a o proteja. Așadar, programul „Săptămâna verde”, pentru a fi complet, nu se putea lipsi de partea spirituală a educației ecologice. În acest sens, în toate școlile din țară preoții și profesorii de religie au fost implicați în proiectele desfășurate zilele trecute. La fel și în cadrul Vicariatului Ortodox Ucrainean din România.

Astfel la Liceul Pedagogic Taras Șevcenko din Sighetu Marmăției, în baza parteneriatului semnat între instituția de învățământ și Vicariat, am răspuns invitației conducerii liceului de a le vorbi elevilor despre perioada Postului Mare. Efortul spiritual pe care îl face în această perioadă este dublat de un efort trupesc, prin regimul alimentar al postului. Acest regim alimentar strict vegan, urmat benevol de persoanele cărora le permite sănătatea nu este dăunător sănătății noastre (mărturie stau numeroși sportivi de performanță care adoptă acest regim ca stil de viață). Mai mult, amintindu-ne de momentul încheierii Potopului, vedem că acela era momentul în care Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni să mănânce carne, în timp ce regimul alimentar al primilor oameni, înaintea Izgonirii din Rai, era unul strict vegan. Așadar, acest regim alimentar pe care îl adoptăm în perioadele de post, ne determină să

prețuim mai mult natura și indică direcția în care, ca și credincioși, încercăm să ne îndreptăm: să ajungem la cea mai mare apropiere dintre om și Dumnezeu, apropierea pe care au trăit-o primii oameni în Rai. În cadrul acestei întâlniri am răspuns cu drag la toate întrebările elevilor și profesorilor care au luat parte la acea activitate.

Tot în cadrul acestui program, Dna Veronica Maria Rahovan, profesor-metodist de religie ortodoxă cu predarea în limba ucraineană, a organizat, alături de elevii clasei a VII-a A de la Școala Profesională Repedea, Maramureș, o excursie la mănăstirile maramureșene Bârsana, Strâmtura și la Cimitirul vesel din Săpânța. Bisericele de lemn maramureșene sunt expresia liturgică a folosirii creației cu recunoștință, a exploatării responsabile a acestui dar pe care l-a primit omul de la Creatorul său. Arhitectura tradițională maramureșeană este o expresie artistică a folosirii responsabile a resurselor naturale.

Părintele Viorel Brotnei din Bistra, Maramureș, profesor de religie la Școala cu clasele I-VIII din localitate, a organizat o activitate educativă în biserica din sat, locul în care ne este reamintită mereu, prin cântările de la sfintele slujbe și la predică, responsabilitatea pe care o avem față de mediul înconjurător – darul lui Dumnezeu pentru om. În cadrul acestei activități, părintele Viorel le-a vorbit elevilor despre cărțile folosite în cult, despre veșmintele liturgice, despre cântarea și arhitectura bisericească.

Conștientizarea rolului pe care omul îl are în protejarea și conservarea mediului înconjurător începe cu educația oferită de către Școală și Biserică.

Într-un articol din Ziarul Lumina (2008), părintele Adrian Sorin Mihalache scoate foarte expresiv în evidență latura spirituală a regenerării naturii în anotimpul în care tocmai ne aflăm – primăvara: „în natură viața revine mereu, primăvara, după anotimpul înghețului. Teologic aceasta simbolizează că viața este chemată la mai mult decât o simplă existență efemeră. Primăvara toate sunt pline de viață. Copacii, care într-un fel mor în fiecare an, se trezesc la o nouă viață. Și de fiecare dată, ei renasc din această moarte succesivă, tot mai bogați în floare și în rod. Așadar, moartea lor, repetată an de an, se face prilej pentru creșterea lor.”

Pr. Consilier Marius N. Lauruc

CONCERT ȘI PEERINAJ DE FLORII

Vicariatul Ortodox Ucrainean, Protopopiatul Ortodox Ucrainean Sighetu Marmăției a organizat sâmbătă, 27 aprilie, în ajunul Duminicii Floriilor Concertul de pricesne închinat Patimilor Domnului, ajuns deja la ediția a VIII-a, la Biserica Ortodoxă Ucraineană Sighetu Marmăției. Inițiatorii acestui Concert tradițional sunt Părintele Vicar Nicolae Lauruc și Părintele Protopop Petru Rahovan. Anul acesta au participat corurile următoarelor parohii: Bistra (pr. paroh Viorel Brotnei), Rona de Sus (pr. paroh Yury Cinar), Crasna Vișeuului (pr. paroh Vasile Ardelean), Repedea și Sighetu Marmăției. Corurile și dirijorii lor au primit diplome de recunoștință pentru efortul pe care îl depun din dragoste pentru mărturisirea credinței prin cântarea religioasă. Cântarea corală este foarte apreciată în cadrul Vicariatului, toate corurile bisericilor noastre având deja un repertoriu bogat, atât în limba maternă, ucraineană, cât și în limba română. După terminarea Concertului, toate corurile au pornit spre biserica vecină, Biserica Ortodoxă Română „Adormirea Maicii Domnului”, unde

au participat la slujba Vecerniei. Mai apoi, atât corurile parohiilor noastre ucrainene cât și corurile parohiilor din cadrul Protopopiatului Ortodox Român Sighetu Marmației au pornit împreună, prin centrul orașului, în Procesiunea de Florii „Veniți să-ntâmpinăm pe Domnul”, Ediția a IX-a. Aceste evenimente duhovnicești reprezintă o foarte frumoasă mărturisire de credință ortodoxă a credincioșilor ortodocși ucraineni și români din Maramureșul istoric.

Pricesnele corurilor noastre, înregistrate prin jertfa Dlui Ștefan Prială, pot fi ascultate pe pagina de Youtube a Vicariatului: <https://www.youtube.com/@vicariatulortodoxucrainean4466>

pr. Marius N. Lauruc

КОНЦЕРТ І ПРОЦЕСІЯ ЦВІТНОЇ НЕДІЛІ

Український
Православний Вікаріат,
Українське Православне
Благочиння Сігету Мармації
організував у суботу, 27-го
квітня, напередодні Цвітної
Неділі, вже 8-й випуск,
Концерт духовної пісні в
честь Страстей Господніх, в
Українській Православній
Церкві Сігету Мармації.
Ініціаторами цього
традиційного Концерту є
отець Вікарій Микола Лаурук

та отець Благочинний Петро Рагован. Цього року брали участь хори слідуєчих парафій: Бистрий (от. настоятель Віорел Бротней), Вишня Рівня (от. настоятель Юрій Чінар), Красна (от. настоятель Василь Арделян), Кривий та Сігету Мармації. Хори та їхні диригенти отримали подячні грамоти за старання, які з любові докладають до віросповідання через церковні співи. У Вікаріаті високо оцінюється хоровий спів, усі хори наших

церков уже мають багатий репертуар, як рідною українською мовою, так і румунською. Після закінчення Концерту всі хори вирушили до сусіднього храму, Румунської Православної Церкви «Успіння Богородиці», де взяли участь у Вечірні. Після, хори наших українських парафій і хори парафій Румунського Православного Благочиння Сігет разом вирушили центром міста в процесію. Ці духовні події є дуже гарним свідченням православної віри українських і румунських православних віруючих з історичної Мараморощини.

Пісні наших хорів, записані старанням пана Штефана Пряли, можна почути на Youtube-сторінці Вікаріату: <https://www.youtube.com/@vicariatulortodoxukrainean4466>

от. Маріус М. Лаурук

SFÂNTA TAINĂ A MASLULUI ÎN PAROHIA BISTRA

De Duminica Floriilor, 28 aprilie, s-a săvârșit Sfânta Taină a Maslului - la Biserica Ortodoxă Ucraineană din Bistra, unde păstorește părintele paroh Viorel Brotnei, biserica fiind împodobită, cu un număr impresionant de credincioși și un sobor de preoți, în frunte cu părintele protopop Petru Rahovan care a sădit în inimile credincioșilor un frumos cuvânt de învățătură, care va da roade, duhovnicești pline de fapte de milostenie și iubire față de aproapele nostru. Părintele protopop a îndemnat credincioșii, ca să îndepărteze "piatra păcatului" de la sufletul lor, prin Sfânta Taină a Spovedaniei și a Împărtășaniei, că sa putem pășii curați în bucuria Sărbătorilor Pascale împreună cu familiile noastre

Prof. Rahovan Veronica Maria